

1.

Erik en Aaltje waren alle twee een beetje blijven hangen in de flower power tijd. Aaltje droeg altijd wijde lange jurken, en als ze liep dansten haar lange losse lokken. De modegril van de flower power leek onaangepast aan de huidige tijd, maar hoorde bij haar charmante en gemakkelijke karakter. Erik was aantrekkelijk om te zien met een bruin getint uiterlijk, in gezelschap immer vrolijk, hij zorgde voor gespreksstof, hield van het vrije leven. Toeristen bleven staan als Erik aan het werk was en hoopten dat hij hen zou aanspreken. Hij was bedreven in het schilderen van portretten, toeristen wilden graag een exemplaar van hun geliefden kopen voor thuis.

‘Jij bent mijn muze’, zei Erik als hij met zijn gitaar liefkozend zijn liedjes aan haar liet horen of als hij achter zijn schildersezels stond.

‘En jij bent mijn ‘lieve heer’, antwoordde Aaltje dan.

Ze had een vriendelijk, onderdanig karakter, deed alles voor Erik. Bij zijn eerste roep om brood, bier of wijn, stond ze direct op om het te halen. Ze kleepte hem aan en uit en ze leefden van het geld dat Erik verdiende met de portretten, die hij in de zomermaanden aan een of andere boulevard maakte.

Vanaf de eerste dag dat ze elkaar ontmoetten lachte het leven hen toe.

‘Zullen we vanaf nu samen blijven?’ vroeg Aaltje na enkele weken. ‘Jij bent de man waar ik altijd naar heb gezocht, wil jij ook bij mij blijven?’

Erik keek haar verliefd aan, overlaadde haar met zijn kussen.

‘Dit gevoel van verliefd zijn, dat overweldigende gevoel dat jij mij geeft, wil ik nooit meer kwijt. Natuurlijk wil ik met je samen blijven. Laten we gaan trouwen.’

‘Trouwen? Meen je dat?’

Een paar weken later op maandagmorgen trouwden ze, dan was het gratis. Aaltje droeg een tweedehands witte jurk en een krans van madeliefjes in haar haren, Erik had een net colbertje op de kop getikt; samen op een oude brik met Aaltje vóór op de stang. Geen familie erbij en ’s avonds doorzakken met rosé met de vrienden in een kraakpand. Vrijheid voor alles.

De leegstandwet van 1984 had een einde gemaakt aan het op grote schaal kraken van panden. Maar zo af en toe ontstond er weer een groep jonge mensen die zich toch niet kon verzoenen met huisje, boompje, beestje.

Erik was een man die dacht dat hij iedereen naar zijn hand kon zetten, en dat alles goed zou gaan als iedereen deed wat hij wilde dat ze deden. Zijn ontmoeting met Aaltje had deze overtuiging bevestigd. Zij vond alles goed wat hij zei, deed alles wat hij zei. Had zelf wel een mening, maar zette die mening opzij voor de zijne. Zij

hielp hem zich machtig te voelen, machtig over het leven, zijn leven en dat van Aaltje.

‘Aaltje, lieverd, stop nu eens met dat getik van die breinaalden. Af en toe werkt dat breien ontzettend op mijn zenuwen.’

‘Ik wil deze pen afmaken, dan stop ik, vind je dat goed, mijn lieve heer?’

‘Nee, nu direct, ik word er gek van.’

Erik stond op en wilde haar breiwerk afpakken, maar Aaltje was snel genoeg om dit niet te laten gebeuren.

‘Weet je wat ik doe, ik ga voortaan haken, dan hoor je dat getik van die naalden niet meer. Er zijn vast heel veel leuke haakpatroontjes.’

Aaltje omhelsde hem en voelde de boosheid langzaam uit Eriks lijf wegzakken. Ze streelde, kuste hem en zorgde ervoor dat hij alle breinaalden vergat en zich helemaal stortte op het heerlijke lijf van zijn muze. Ze was wat een man zocht in een vrouw, in ieder geval in Eriks beleving. Haar slanke lichaam met op sommige plaatsen de juiste heuveltjes en dalen, haar zachte velletje, haar uitnodigende geur, en haar lange donkere lokken tot op haar billen, haar hele zijn bekoorde Erik vanaf het begin.

‘Ik wil me verstoppen in jouw haren, ik wil mij laven aan jouw aanwezigheid; als ik dorst heb, geef mij dan jouw tranen. Jouw schoonheid geeft mij zo’n zinderend gevoel.’

Ik heb nooit kunnen denken dat er iemand in mijn leven zou komen zoals jij’, zei Erik meermaals tegen zijn muze, ‘anderzijds kan het niet anders dan dat een vrouw zoals jij op mijn pad komt. Niemand anders zou goed genoeg zijn, vind je ook niet?’

‘Natuurlijk kwam ik op je pad’, antwoordde Aaltje dan, ‘de sterren aan de hemel hebben ons beiden de weg gewezen naar elkaar. Of je nu in Afrika zou wonen of ergens in Rusland, ik zou je gevonden hebben. En jij mij.’

Ze lagen in de open lucht van Frankrijk in een extra grote slaapzak, waar ze met gemak samen in passen.

Er zijn nog meer vrienden, die net als Erik en Aaltje, op deze camping zijn neergestreken.

Aaltje kroop dichterbij Erik en fluisterde in zijn oor: ‘Lieve heer, ik denk dat we een kindje krijgen.’

Alsof er een bom insloeg, alsof de wereld dreigde te vergaan.

Hij rukte de slaapzak open, en als een reusachtig gevaarte keek hij neer op Aaltje:

‘Een kind? Dat wil ik niet, hoor je, ik wil het niet. Hoe haal je het in je hersens? Je slikt toch een pil? Hoe kan dat dan? Je zorgt maar dat het weggaat, direct, niet morgen, vandaag nog.’

‘Maar lieve heer, zo’n kindje is een teken van onze liefde.’

‘Hou op met die onzin. Ik heb voor onze liefde niet zo’n jankjong nodig.’

De volgende dag was Aaltje met een vriendin op stap geweest en het kindje is nooit meer ter sprake gekomen, ook niet tijdens die vreselijke terugreis uit Frankrijk.

Maar iedere keer dat hij daaraan terugdacht kwamen de twijfels. Heeft hij het wel goed gedaan? Hij vond het niet nodig dat ze naar een dokter zou gaan, zo’n buikpijntje, dat zou wel bij haar maandelijkse vrouwending horen, maar dat duurde niet langer dan een paar uur en ging vanzelf over. Dat verwachtten ze nu ook.

Aaltje maakte nooit een probleem van haar vkwaaftje, hij merkte er eigenlijk niets van, zelfs niet in bed. Later begreep hij van z’n vrienden dat andere vrouwen zich dan een paar dagen afzijdig hielden, maar Aaltje nooit, zij was altijd gewillig.